

Αναζητώντας τον νέο πατριωτισμό

Υπάρχουν δύο τρόποι για να αγαπάει κανείς την πατρίδα του. Ο ένας είναι να φωνασκεί γι' αυτήν. Ο άλλος να κάνει κάτι γι' αυτήν. Ο πρώτος βλέπει παντού συνωμοσίες και ξένα κέντρα που υποσκάπτουν τη χώρα, ο δεύτερος προσπαθεί να διαπαιδαγωγήσει τις νέες γενιές στο αληθές - το οποίο κατά τον Διονύσιο Σολωμό είναι το εθνικόν. Ο πρώτος βρίζει, ο δεύτερος δημιουργεί.

Ενα καλό μέτρο του σύγχρονου πατριωτισμού, όπως τον όρισε ο κ. Αντώνης Καρκαγιάννης («Καθημερινή» 12.8.2008) είναι η διαδικτυακή μηχανή αναζήτησης Google. Εκεί μπορεί να αναζητήσει κανείς όσα ψηφιακά έχουν εγγραφεί στην παγκόσμια βιβλιοθήκη των καιρών μας. Μέχρι και τον πατριωτισμό των Ελλήνων.

Αν ψάξει κάποιος, λοιπόν, στο Google δεν πρόκειται να βρει τα απομνημονεύματα του Κολοκοτρώνη. Δεν υπάρχουν ούτε τα απομνημονεύματα του Νικολάου Κασομούλη ούτε καν τα άπαντα του Διονυσίου Σολωμού. Μπορεί να πετύχει χιλιάδες συνδέσμους σε κείμενα που κραυγάζουν για τη Μικρασιατική Καταστροφή, αλλά δεν μπορεί να βρει για διαβάσει ούτε τον Ηλία Βενέζη ούτε τον Στράτη Μυριβήλη. Δεν θα βρει ούτε τα επίσημα έγγραφα του ελληνικού κράτους, την αλληλογραφία των ηγετών της περιόδου, την αρθρογραφία των εφημερίδων εκείνης της εποχής. Δεν θα βρει καν ένα ευπρεπές χρονολόγιο των γεγονότων. Μόνο κραυγές για τα δεινά του Ελληνισμού υπάρχουν. Και κυρίως για τα σύγχρονα «δεινά»: στο Διαδίκτυο σήμερα κυκλοφορούν περισσότερα για κάποιες περίτεχνες συνωμοσίες ξένων κέντρων που θέλουν να σβήσουν την καταστροφή της Σμύρνης, παρά η ιστορία της καταστροφής καθαυτή.

Πολλοί ξέρουν -και περισσότεροι διακηρύσσουν ότι ξέρουν- ότι η ηλεκτρονική τεχνολογία έχει κερδίσει την καρδιά και το μυαλό της νέας γενιάς. Γνωρίζουν ή «γνωρίζουν» ότι το Διαδίκτυο διαμορφώνει περισσότερο τη γλώσσα τους από κάθε μάθημα στο σχολείο. Θα ήταν, λοιπόν, εθνικά ευεργετικό να υπήρχε ένα ηλεκτρονικό λεξικό της ελληνικής γλώσσας προσβάσιμο από όλους στο Διαδίκτυο. Η Ακαδημία Αθηνών, για παράδειγμα, αντί να βγάζει φετβάδες περί της εθνικά χρήσιμης ιστορίας θα μπορούσε να τελειώσει το λεξικό που ξεκίνησε στη δεκαετία του 1920 και να το παραδώσει στα Ελληνόπουλα. Ας φροντίσει, τουλάχιστον, να ψηφιοποιηθούν οι λίγοι τόμοι που αξιώθηκε να βγάλει. Ενα λεξικό, έστω μέχρι το λήμμα «δαχτυλωτός», προσφέρει μεγαλύτερη εθνική υπηρεσία, από τις κατά καιρούς πομπώδεις διαπιστώσεις περί «παρακμής της εθνικής συνείδησης».

Το μεγαλύτερο μέρος της σημαντικής ελληνικής λογοτεχνίας δεν υπόκειται πλέον σε περιορισμούς πνευματικής ιδιοκτησίας. Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, για παράδειγμα, θα μπορούσε να γαλουχεί με τη γλώσσα και το ήθος του τα νέα παιδιά. Αρκεί να ήταν προσβάσιμος από αυτά. Χιλιάδες βιβλία αραχνιάζουν στις ελάχιστες βιβλιοθήκες που έχουμε, βιβλία που θα μπορούσαν να συμβάλουν στην εθνική αυτογνωσία, αν κάποιος μπορούσε να τα διαβάσει.

Γι' αυτό, παρακαλούνται όσοι ανησυχούν για το μέλλον της χώρας, της γλώσσας και του πολιτισμού μας, της ψυχής μας κ.λπ. να σταματήσουν τις οίμωγές και να αρχίσουν να δουλεύουν. Ίδου το Διαδίκτυο, ιδού η τεράστια πολιτιστική μας κληρονομιά, ιδού και το πατριωτικό άλμα...

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Καθημερινή» στις 7.10.2007